

NEDERLANDSE EDITIE

LITTLE STRANGER

THE WEB OF SILENCE DUET

1

LEIGH RIVERS

HOOFDSTUK EEN
OLIVIA

Zeven jaar oud

Mama houdt mijn hand vast terwijl ik opgewonden op mijn glinsterende roze ballerina's stuiter. Het is erg lawaaierig op het vliegveld door al die mensen die haastig rondlopen met hun koffers, klaar om in het grote vliegtuig te stappen!

'Is hij er al?' vraag ik met een enorme grijns op het moment dat ik aan mama's hand trek en nog wat meer op en neer spring.

'Nog niet, lieverd,' antwoordt ze met een vluchtige blik naar papa. Hij lijkt niet zo enthousiast als mama en ik, maar ik hoorde ze vanochtend praten, en hij kijkt er ook naar uit om hem eindelijk te ontmoeten.

Mijn nieuwe broer. Hij is een jaar ouder dan ik, en van wat ik heb opgevangen uit de gesprekken van mijn ouders, werd hij mishandeld. Dat woord gebruikten ze ook toen ze mij adopteerden.

Papa legt zijn hand op mijn hoofd om me te laten stoppen met springen. Hij houdt er niet van als ik dat doe. Meestal geeft hij me dan een tik op mijn billen en stuurt hij me naar mijn kamer.

‘Doe eens rustig. Beloof je dat je je allerbeste gedrag laat zien, engel?’

Ik knik enthousiast en grijns voor ik mijn pink omhoog steek. ‘Ik beloof het.’

Hij haakt zijn pink niet in die van mij, dus ik laat mijn hand zakken en trek een pruillip.

Maar dan slaakt mama een gilletteje en bukt ze zich naar me toe. ‘Lieverd, dit is je nieuwe broer. Weet je nog dat papa en ik jou uit die nare plek hebben gered? We hebben hem ook gered!’

Een jongen komt naar ons toe met een plastic tas – waar is zijn koffer? Hij is groter dan ik, met zwart haar en de allerblauwste ogen, dezelfde kleur als het haar van mijn favoriete pop.

De vrouw die zijn hand vasthoudt, rolt met haar ogen en vormt met haar mond de woorden: ‘Veel succes,’ naar mama, waarna ze papa een stapel documenten overhandigt. ‘Onderteken deze allemaal. De laatste pagina gaat over zijn therapeut. Bewaar die en stuur hem dit op zodra je alles hebt gelezen en akkoord gaat dat hij elke sessie bijwoont.’

Papa zucht. ‘Weet je dit zeker? Heb je zijn rapport wel in overweging genomen?’

Hij kijkt naar mama, die hem met vernauwde ogen aankijkt. ‘Ja, Jamieson. Jij was degene die me zijn dossier liet zien, dus plak nu een glimlach op je gezicht of ik doe dit in mijn eentje.’

Papa glimlacht.

Ik wapper met de tule van mijn prinsessenjurk die ik heb aangetrokken om hem te verrassen. Ik wil dat hij net zo blij is

als ik, maar hij glimlacht niet en klapt ook niet in zijn handen zoals ik. Hij ziet er... verdrietig uit. Mama zegt dat ik haar altijd opvrolijk als ik met haar praat, dus ik stap naar voren.

‘Hoi!’ zeg ik met een grote glimlach. ‘Ik heet Olivia. Ik ben zeven!’ Ik steek zeven vingers in de lucht. ‘Vind je dat ik eruitzie als een prinses?’ Ik gebaar naar mijn jurk.

De jongen staart me aan en zet een stap dichterbij, waardoor ik omhoog moet kijken. Hij lijkt op de brandweerman die me uit het brandende huis haalde—een grote, lopende, menselijke toren!

Waarom zegt hij geen hallo? Vindt hij mijn jurk niet mooi?

In plaats van iets te zeggen, kantelt hij zijn hoofd een beetje en blijft me aankijken.

Mijn glimlach vervaagt. ‘Vind je mijn jurk niet mooi?’ Hij is bezaaid met roze glitters die passen bij de strikken in mijn haar. Mama heeft me zelfs een beetje van haar glanzende lipgloss laten dragen, zodat mijn lippen glinsteren als twinkkelende sterren.

Hij doet iets met zijn handen, en ik knijp mijn ogen samen en kijk naar mama. Ze praat met de vrouw, en papa is druk bezig met papieren invullen. Dus ik draai me weer naar de jongen, en hij maakt opnieuw gebaren met zijn handen.

‘Was het eng in het vliegtuig? Ik huil altijd als het heel snel gaat en de lucht inschiet! Papa laat ons altijd vliegen. Hij is nu ook jouw papa!’

Hij blijft me aankijken zonder iets te zeggen, tilt dan zijn hand op en rommelt wat in zijn zwarte, krullende haar.

Ik wil me weer naar mijn ouders draaien, maar hap naar adem als de jongen plots mijn pols grijpt, waardoor mijn blik weer naar hem schiet. Hij beweegt opnieuw zijn handen, en ik knipper naar hem.

Verward hou ik mijn hoofd schuin, net zoals hij een

minuut geleden deed, en mijn bruine haar valt over mijn ogen.

Hij wijst naar de draaideuren en steekt zijn hand naar me uit. Mama en papa zijn nog steeds aan het praten met de mevrouw, dus ik laat hem mijn hand pakken, en samen rennen we naar de deur. Misschien wil hij verstopperdje spelen? Ik ben echt goed in het vinden van de beste verstopplekjes.

Ik giechel als mijn ballerina's over de grond tikken en mijn haar alle kanten op vliegt.

Toen ik nog in het andere huis was, speelden de jongens en meisjes altijd spelletjes – de jongens achtervolgden ons, en als ze ons vonden, moesten we naar de gevangenis. Er waren zoveel kinderen. Ik had heel veel vriendjes! Maar toen kwamen mama en papa, en die brachten me naar hun huis.

Het is zo groot, en mama zei dat ik een hond mag voor mijn verjaardag als ik me goed gedraag. Het wordt mijn eerste verjaardag met hen en ik kan niet wachten op mijn allereerste cadeau.

‘Waar gaan we naartoe?’ vraag ik wanneer hij me door het vliegveld blijft trekken en al die drukke mensen die veel groter zijn dan wij ontwijkt. Ik struikel en gil als ik voorover val, maar de jongen vangt me op en trekt me weer overeind.

We rennen verder, en ik begin weer te lachen. De jongen stopt bij een deur en kijkt snel om zich heen. Dan trekt hij me naar binnen. Ik hap naar adem en wil naar buiten als ik zie dat we in een toilet vol met jongens zijn.

Hij grijpt me vast zodat ik naar hem opkijk, maakt weer gebaren met zijn handen en wijst dan naar zichzelf. Wanneer ik nog steeds niet begrijp wat hij bedoelt, wijst hij naar zijn mond en schudt zijn hoofd, en daarna wijst hij naar mijn mond terwijl hij knikt.

‘Kun je niet praten?’

Als hij zijn hoofd weer schudt, worden mijn ogen groot. ‘Dat is oké! Ik kon heel lang ook niet praten! Ik kan het je leren.’

Geërgerd rolt hij met zijn ogen. Wat onbeleefd!

Hij wijst weer naar mij, legt dan een hand op zijn borst, en er is iets beangstigend in zijn ogen wanneer hij dichterbij komt. Ik wil terug naar onze ouders. Maar voordat ik kan vragen wat hij aan het doen is of hard kan schreeuwen, gooit papa de deur open en trekt mama me in haar armen.

‘Ik zei toch dat je geen problemen moest veroorzaken!’ roept papa naar me.

Ik knijp mijn ogen dicht en wacht tot hij verder schreeuwt, maar dat doet hij niet.

‘En jij,’ snauwt hij naar de jongen. ‘Je hebt nu je eerste waarschuwing, jongeman. Nog twee, en dan mag je naar een ander nieuw huis. Je bent nu Malachi Vize, en de Vizes houden zich aan de regels, dus wen er maar aan.’

Een glimlach krult om mijn lippen. Ik ben ook een Vize. Wij zijn nergens bang voor.

Behalve voor spinnen – die geven me kriebels.

De jongen laat zijn hoofd zakken en draait met zijn vuist tegen zijn borst.

‘Hij zegt dat het hem spijt, lieverd,’ fluistert mama tegen me. ‘Hij communiceert met gebarentaal.’

‘Wat is dat? Dat wil ik ook doen!’

Ze grinnikt en kust mijn voorhoofd. ‘Ik zal het je leren. We leren het aan het hele huis.’

‘Ook de hulpjes in huis?’

Ze knikt en stopt een lok haar achter mijn oor. ‘Ja. We zorgen ervoor dat de koks, de schoonmakers en de beveiligers ook gebarentaal leren. Malachi zal zich thuis voelen bij ons. Hij is nu een van ons.’

Mijn nieuwe mama is aardig. Ze schreeuwt nooit tegen me of maakt me bang zoals papa. Ze vlecht mijn haar altijd, lakt mijn nagels en zingt met me in de auto.

Ik vind mijn mama leuk.

Malachi zit naast me in de auto en staart me de hele rit naar huis aan. Het is een beetje raar en... ik word er wel een beetje zenuwachtig van. Toch glimlach ik naar hem, maar hij kantelt alleen zijn hoofd, alsof hij me bestudeert. Hij blijft naar mijn haar staren. Misschien vindt hij mijn strikken mooi?

Als we in mijn kamer komen, die we nu delen omdat mama denkt dat het de beste manier is om 'een band te krijgen,' gaat hij op zijn bed zitten, tegenover het mijne, en kijkt toe terwijl ik hem mijn nieuwe poppenhuis laat zien. Hij lacht niet als ik een grapje maak, of als ik mijn Barbie tegen hem laat praten. En wanneer ik hem een van mijn poppen geef om mee te spelen, trekt hij het hoofd eraf, waardoor mijn ogen groot worden.

'Neel!' roep ik voor ik de pop uit zijn handen gris. 'Dat mag je niet doen, Malachi!'

Hij wijst weer naar mij en legt een hand op zijn borst.

'Wat betekent dat?' vraag ik, terwijl ik het hoofd weer op de pop druk en haar verstop in het houten poppenhuis. 'Kun je het me leren?'

Hij grijnst alleen maar en pakt een lok van mijn haar om die tussen zijn vingers te wrijven.

'Wil je eraan ruiken? Het ruikt naar z!'

Hij brengt mijn haar naar zijn neus en ademt diep in met gesloten ogen. Ik verstijf als hij me opeens een knuffel geeft. Het is een stevige knuffel. Hij drukt mijn hoofd tegen zijn borst en snuift aan mijn haar. Ik giechel als hij er met zijn vingers doorheen strijkt.

Hij trekt zich terug, maakt opnieuw gebaren met zijn

handen, en ik pak wat papier en geef hem een doosje krijtjes.
'Kun je schrijven? Anders kan ik je dat ook leren.'

Ik kijk hoe hij de zwarte pakt en twee woorden opschrijft
die nergens op slaan.

Van mij.

HAAR BEZITTEN IS ALLES WAT HIJ OOIT WILDE

Ze heeft hem verraden, en nu wil hij wraak nemen op de pleegzus die zijn verboden obsessie werd vanaf het moment dat hij haar ontmoette.

Nadat hij jaren in de gevangenis heeft gezeten, door háár, is hij weer vrij en klaar om op haar te jagen.

Alles van Olivia behoort toe aan Malachi Vize.

Haar **GEEST**

Haar **LICHAAM**

Haar **ZIEL**

Haar **ANGST**

Haar **PIJN**

Op Halloween kan hij niet langer enkel vanuit de schaduwen loeren. Hij moet en zal haar hart bezitten, koste wat kost, zelfs als hij het moet wegnemen.

 SVM
PUBLISHING

SVMUBLISHING.BE

 SVMUBLISHING